

[Finansministeren]

Kun på ét punkt adskiller regeringens skøn sig fra de andre vurderinger. Det er spørgsmålet om ledighedens udvikling. Dér siger OECD, at ledigheden i 1992 vil være på 285.000, EF siger også 285.000, regeringen siger 265.000. Og forklaringen på de 20.000 er indiskutabel; det er nemlig sådan, at i modsætning til de andre har regeringen indlagt effekten af noget af den politik, der er lagt frem her i Folketinget, nemlig de uddannelsespladser, som vi beder Folketingets partier hjælpe os med at finansiere. Vi har indlagt konkret 10.000 helårspladser i skønnet for 1991 og 20.000 helårspladser i skønnet for 1992, når vi snakker om effekten på arbejdsstyrken. Der er tale om flere helårspladser i uddannelsessystemet, men effekten på arbejdsstyrken er indlagt med de 20.000. Når vi korrigerer for de 20.000 i regeringens arbejdsløshedsskøn, så er vi fuldkommen på linje med OECD, vi er fuldkommen på linje med EF, det er præcis det samme tal.

Det er derfor en udokumenteret påstand – og den fortjener ikke gentagelse – når hr. Svend Auken kom med sin påstand om regeringens skønmaleri. Der er tale om en nøgtern vurdering i overensstemmelse med OECD, vismændene og EF.

Så blot en enkelt bemærkning mere om det meget alvorlige problem arbejdsløsheden. Vi synes, at arbejdsløsheden er for stor, men det er jo forkert, når det hævdes, at arbejdsløsheden for øjeblikket er stigende. Når vi ser på de sidste sæsonkorrigerede oplysninger, vi har, som er fra september og oktober 1990, så viste september tallet for første gang i lang tid et beskedent fald i den sæsonkorrigerede ledighed, og der var et stort set uændret niveau i oktober. Der ser heldigvis ud til at være en stagnation på vej i stigningen i ledigheden. Vi vurderer, at med den rigtige politik kan der komme et beskedent fald i ledigheden i 1991. Lad os nu koncentrere os om i fællesskab at få gennemført den politik, der kan gøre, at også dette skøn bliver det realistiske skøn.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

En af de uafhængige analyser, der er foretaget af folk, som dog trods alt er betydelig tættere på dansk økonomi – selv om jeg indrømmer, at den økonomiske kommissær i EF er tidligere Venstrefinansminister, så er dog hans medar-

bejdere ikke helt så tæt på den danske økonomiske virkelighed, og det samme gælder jo OECD – nemlig Det Økonomiske Råds formandskab, vurderer jo arbejdsløsheden i år til at stige til 300.000 og til næste år til 305.000, og de har taget stilling til regeringens helhedsløsning, for de siger nemlig, at hvis man gennemfører den, så vil man yderligere forværre situationen.

Jeg skal ikke slå finansministeren oven i hovedet med flere tal, kun gøre opmærksom på én ting, at alle udsigterne i dag for den internationale økonomi peger nedad, og får vi krigen i Golfen, ser det endnu værre ud, og så ville det være topmålet af letsindighed, at vi i en usikker international konjunktursituation med bragende underskud på vort eget statsbudget og stor arbejdsløshed bevilgede hinanden en stor mængde skattelettelse.

Hvis jeg skulle finde en fejl hos den nuværende finansminister, så er det hans letsindighed, når det drejer sig om at sige ja til goderne og så sige, at pengene må vi finde bagefter. Vi oplevede det mellem jul og nytår med boligpakken – 600 mio. kr. drejede det sig om – og så sagde finansministeren, at dem måtte vi se at finde bagefter. Nu drejer det sig om 8-9 mia. kr. i skattelettelse, og de penge må vi så også se at finde.

Statsministeren var i sin redegørelse af 27. december 1990 inde på de løfter, han gav i slutningen af valgkampen, nemlig at vi til næste år skulle nedsætte statsskatten; jeg tror, man sagde, at den skulle nedsættes fra 22 pct. til 20 pct. Det alene koster 8 mia. kr., som der heller ikke er penge til.

Det er jo egentlig en ejendommelig situation, at det er regeringen, der letsindigt slår ud med armene og siger: Vi har masser af penge, brug bare løs, og at det så er oppositionen, der siger, at al historisk erfaring belærer os – ikke mindst i øvrigt os Socialdemokrater – om, at hvis man bruger pengene, før man har dem, kommer man til at betale dem på det mest ugunstige tidspunkt og på den mest ubehagelige måde, man kan forestille sig.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Det var sådan set ikke for at starte en ny politisk debat, det var for at give nogle konkrete oplysninger, og jeg vil også give den yderligere konkrete oplysning, at vores skatteforslag, som